

穿书后

Camellia

我娇养了 反派摄政王

เจ้าชายร้าย ทั้งสาม

มาทำให้แม่เลี้ยงงออย่างช้า
ถล่มมเกลาลือดๆ

桔子面条 เขียน

8

บทที่ 351 พี่ชายและน้องสาว

กู่หวนจิ้นนั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง เขาจ้องถึงหลี่ ไม่เข้าใจว่านางหมายถึงอะไร

“ท่านพี่ ให้ข้าเล่าเรื่องราวบางอย่างให้ท่านฟังสักเรื่องหนึ่งเถิด”

ถึงหลี่พูด กู่หวนจิ้นพยักหน้ารับ

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ หมู่บ้านเล็กๆ บนภูเขา มีเด็กหญิงคนหนึ่งได้รับการเลี้ยงดูโดยพ่อแม่บุญธรรมเป็นอย่างดี ทำให้นางเป็นเด็กไร้เดียงสาไม่ทันคน และมีเด็กหญิงอีกคนหนึ่งเติบโตมาพร้อมกับนาง ทั้งสองคนเป็นเสมือนพี่น้องกัน นางเล่าเรื่องทุกอย่างให้พี่สาวฟัง ให้ทุกอย่างที่เด็กผู้หญิงคนนั้นขอวันหนึ่งนางกับเด็กผู้หญิงคนนั้นไปเล่นกันในเมือง น่าเสียดายที่พวกเขาถูกพวกค่านิยมจับได้ เมื่อนางรู้ว่าตนเองหนีไม่พ้นนางจึงให้เด็กคนนั้นหนีเอาตัวรอดไป”

ถึงหลี่หยุดพูดถอนหายใจ...ช่วงเป็นเด็กหญิงที่โง่งม

“ฟังแล้วน่าซาบซึ้งใจหรือไม่ แต่ที่จริงแล้ว ผู้ที่นางคิดว่าเป็นเสมือนพี่สาวกลับกลายเป็นคนวางอุบายเช่นนั้นขึ้นมา นางตั้งใจเข้าหาเด็กหญิงเพียงเพราะต้องการขโมยจี๋หยกที่บิดามารดาผู้ให้กำเนิดของเด็กหญิงสวมเอาไว้ให้ ซ้ายยังขายนางให้กับพวกค่านิยมอีกด้วย!” ยามที่ถึงหัวเลี้ยว ความโกรธปะทุขึ้นในดวงตา

ทุกครั้งที่นางนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา ก็ยิ่งเกลียดชังก๊วนจินมากขึ้นเท่านั้น!

นางเป็นเพียงเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่แสนใจดี แต่กลับถูกหลอกใช้ ก๊วนจินถึงกับต้องการให้นางตายอย่างอนาถในช่อง! ต่ำช้ามาก!

“พวกเรารู้หน้าไม่รู้ใจ ชั่วร้ายจริงๆ!”

ร่องรอยความโกรธปรากฏในน้ำเสียงของก๊วนจิน ทันใดนั้นเอง เขาก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ ชายหนุ่มมองถึงหัวเลี้ยวอย่างครุ่นคิด เป็นไปได้ไหมว่า...

ถึงหัวเลี้ยวก็ยังมีบาง ๆ ให้กับก๊วนจิน

“ใช่ ข้าคือเด็กโง่คนนั้น จี้หยกและตัวตนของข้าถูกนางขโมยไป โชคดีที่ข้าได้พบกับคนใจดีจึงรอดชีวิตมาได้...”

หัวใจของกู่หวนจินเต้นไม่เป็นจังหวะ เป็นไปได้ไหมว่าถึงหลี่คือน้องสาวของเขา?!

“น้องสาว?” กู่หวนจินเรียกขึ้นอย่างลึกลับ

ชายหนุ่มเชื่อในสิ่งที่ถึงหลี่พูด เพราะตอนนี้มีเพียงนางเท่านั้นที่เชื่อในสิ่งที่เขาพูดออกมา

“เจ้าคะ ข้าคือน้องสาวของท่านเอง” ถึงหลี่พยักหน้า

กู่หวนจินยังคงมองถึงหลี่เช่นเดิม เขาตื่นเต้นลอบกลืนน้ำลาย ไม่แปลกใจเลยว่าเหตุใดในตอนที่เขาเจอเสี่ยวถึงหลี่ครั้งแรก เขาจึงรู้สึกผูกพันกับนาง

เพราะความเป็นจริงแล้ว กู้อินไม่ใช่ น้องสาวเขา แต่เป็นถึงหลี่!

เขาเพิ่งพูดไปว่าคนสกุลกู่มีแต่คนมือสะอาด พวกเขาจะมีลูกสาวที่ชั่วร้ายแบบนั้นได้อย่างไร? กู้อินใช้ชีวิตสุขสบายอยู่

ในบ้านของเขา แต่น้องสาวที่แท้จริงของเขากลับต้องทนทุกข์-
ทรมานอยู่นอกจวนนั้น!

กู่หวนจิ้นมองใบหน้าของถ้งหลี่ เขาเห็นถ้งหลี่ผอมบาง
ตัวเล็ก เขาไม่รู้เลยว่าก่อนหน้าที่นางจะเข้าเมืองหลวงและสามารถ
มายืนต่อหน้าเขาได้เช่นนี้ ถ้งหลี่จะลำบากสักเพียงไหน

“เสี่ยวถ้งหลี่...” เขายื่นมือสั่นเทาไปหานางอย่างควบคุม
ไม่อยู่นางจับมือเขาเอาไว้

“พี่ชาย!” ถ้งหลี่เรียกเขา โผเข้ากอดกู่หวนจิ้น พี่ชายของ
นางไว้แน่น คำว่าพี่ชายที่ออกจากปากของนางมีความหมาย
เปลี่ยนไป ไม่ใช่แค่ทำเรียก แต่นั่นคือสถานะพี่ชายน้องสาว
ของนาง

ถ้งหลี่รู้สึกแสบจุก นี่เป็นพี่ชายทางสายเลือดของนาง
คนแรกที่รับรู้ถึงตัวตนของนาง

“เสี่ยวถ้งหลี่ ขอโทษ พี่ขอโทษที่ไม่ได้ตามหาเจ้า พี่แค่...”

พี่แค่ไม่รู้มาก่อนว่ามีเจ้าอยู่...

เขาคิดว่ากั๋วอินคือน้องสาวของเขามาตลอด เหตุใดเขา
จึงเฝ้าถูกนางหลอกใช้มาทั้งชีวิต! กว่าจะรู้ความจริง เขาก็รักและ
ปกป้องนางอย่างสุดหัวใจ เขามั่นใจ!

“ไม่แม้แต่จะสังเกตถึงความผิดปกติ!

“พี่ชาย มันเป็นเรื่องอดีต ตอนนี้ข้ากลับมาแล้ว” นี่ไม่ใช่
ความผิดของกั๋วหวนจิ้น

ครอบครัวสกุลกั๋วทุกคนเป็นคนฉลาด พวกเขาถูกกั๋วอิน
หลอกใช้ เพราะนางคือนางเอกของเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเป็นคนฉลาด
สักเพียงใด ก็ต้องเสียรู้เมื่อเผชิญหน้ากับนาง

ตอนนี้พี่ชายรู้เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดแล้ว รัศมีความเป็น
นางเอกของกั๋วอินจะค่อยๆ หายไปเอง

“ใช่แล้ว ดีมากที่เจ้ากลับมา” กั๋วหวนจิ้นแอบจมูก ดวงตา
เป็นสีแดง

ความผิดที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขาคือการคิดว่ากั๋วอิน
เป็นน้องสาว เขาไม่เคยเข้าใจว่าทำไมกั๋วอินถึงได้โหดร้ายนัก

เสี้ยวถึงหลี่ช่วยชีวิตเขาเอาไว้ ทำให้เขารู้ว่ากู่อินไม่ใช่นางสาว
นางไม้ใช้คนสกุลกู่ด้วยซ้ำ

“เสี้ยวถึงหลี่ ไปบอกท่านพ่อกับท่านแม่กันเถอะ” กู่หวนจิน
ตื่นเต้นมาก แต่ในไม่ช้ารอยยิ้มของเขาก็จางหายไปจากใบหน้า

“ไม่..พวกท่านจะไม่เชื่อ”

เขาเป็นบุตรชายของตระกูลกู่ แต่ทั้งมารดาและพี่ชาย
ก็ยังไม่เชื่อเขา การที่ถึงหลี่จะไปบอกว่ากู่อินไม่ใช่ลูกสาวของ
ตระกูลกู่คงจะไม่มีใครเชื่อเป็นแน่

ในมุมมองของพวกเขา ถึงหลี่เป็นเพียงคนนอก กู่อินเป็น
บุตรสาวที่เขาเล็งดูมาถึงหกปี พวกเขายอมเชื่อกู่อินมากกว่า
อีกทั้งจี้ กู่อินก็ยังขโมยหยกเพียงชิ้นเดียวที่สามารถพิสูจน์ตัวตน
ของถึงหลี่ได้ วิธีที่ง่ายที่สุดคือการสังหารนางที่เป็นต้นเหตุของ
ภัยพิบัติทั้งหมด!

ดวงตาของกู่หวนจินเต็มไปด้วยความอาฆาตมาดร้าย
ถึงหลี่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดจะทำอะไร จึงรีบพูดทันที

“ท่านพี่ อย่าหุนหันพลันแล่น” น้ำเสียงของนางมีความ-
ดูถูกเหยียดหยาม

“กับกู้อื่นแล้ว...มันไม่คุ้มหรอก”

“ครอบครัวของเรายังไม่ได้กลับมาพร้อมหน้ากัน ข้าไม่-
อยากให้ท่านมีปัญหา”

กู่หวนจินสงบลง ถูกต้องแล้ว ถ้าเขาฆ่ากู่อิ่น เขาจะเป็น
ปรปักษ์กับสกุลกู่ทันที เขาไม่ต้องการทำพลาดเช่นนั้นอีกแล้ว

ชายหนุ่มเริ่มมีความคิดที่อยากจะทำนาง แต่อย่างไรก็
ตาม หากมีวิธีที่ได้ผลลัพธ์ที่ดีกว่า เหตุใดจึงจะไม่ใช้วิธีนั้นเล่า!
นอกจากนี้เขาอยากจะทำชดเชยหนี้ให้น้องสาวอีกด้วย

กู่หวนจินสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เขาตัดสินใจ ต้องมีทางออก
ที่ดีกว่านี้

ในขณะนั้นเอง มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น เป็นฮูหยินกู่นั่นเอง

“ถึงหลี่?” นางเป็นห่วงถึงหลี่

“ฮูหยิน ข้าขอคุยกับคุณชายสามอีกสองสามคำ แล้วข้าจะออกไปเจ้าค่ะ” ถึงหลี่ตอรีบให้นางหายกังวล

“พี่ชาย ข้าเกือบจะจัดการเรื่องนี้ได้แล้ว อีกไม่นานข้าจะได้ตัวตนของข้าคืนมาในไม่ช้า”

“เจ้าจะทำอย่างไร” ถึงหลี่ขยิบตาให้เขา กู้หวนจินมีที่ทำพอใจ

“ข้ากลับมายังเมืองหลวง ทั้งยังกล้าเผชิญหน้ากับนางนั้นเป็นเพราะข้ามีความมั่นใจ พี่ชาย ท่านรอเวลาอีกสักหน่อยเถิด”

กู้หวนจินจำได้ว่าในตอนที่พวกเขาเจอกันครั้งแรก หญิงสาวคนนี้เป็นคนที่ฉลาดมากขนาดไหน เขาจึงพยักหน้ารับ

“พี่ชาย...ท่านอย่าพูดเรื่องฆ่ากู้ฮั่นล่ะ อย่าให้มารดาเป็นกังวล”

ในสายตาของฮูหยินกู้แล้ว กู้ฮั่นคือบุตรสาวของนาง ในเมื่อบุตรสาวและบุตรชายกลายเป็นศัตรูกัน บิดามารดาย่อมทุกข์ใจเป็นธรรมดา กู้หวนจินพยักหน้ารับ ก่อนที่ถึงหลี่จะเปิด

ประตูก้าวออกไป ที่หน้าประตูมีฮูหยินกู่ยี่นรอมอยู่อย่างเป็นกังวล
เมื่อเห็นถึงหลี่ นางรีบเข้ามาจับมือทันที

ฮูหยินกู่ชะเง้อมองเข้าไปในห้องด้วยความกังวลอย่าง
ปิดไม่มิด

“ฮูหยิน คุณชายสามแค่ฝันร้าย...ข้าเกลี้ยกล่อมเขาได้
แล้ว ตอนนี้อารมณ์ของเขาสงบลงแล้วเจ้าค่ะ”

ถึงหลี่กล่าว ฮูหยินกู่ยังไม่ค่อยวางใจดีนัก ใบหน้ายัง
มีความวิตกกังวลอยู่

แต่เด็กคนนี้เป็นเด็กดีจริงๆ เมื่อเห็นนางไม่สบายใจก็
อาสาคลายความกังวลของนาง

บทที่ 352 พ่อแม่ผู้ให้กำเนิดกู้อื่น

ฮูหยินกู่จับมือถึงหลังแล้วตบที่หลังมือของนางเบาๆ

“ได้ดี”

“ทำไมมือเจ้าเย็นเช่นนี้”

นางอดพึมพำไม่ได้ จากนั้นก็หยิบหยกอุ่นออกมาจากอกของนางแล้วใส่ในมือของถึงหลัง

ถึงหลังสัมผัสหยกอุ่น มันอุ่นจริงๆ นอกจากจะมีอุณหภูมิของนางแล้ว มันยังเก็บอุณหภูมิของฮูหยินกู่เอาไว้อีกด้วย ลวดลายซับซ้อนบนหยกอุ่นทำให้ถึงหลังมองด้วยความงุนงง

“มีอะไรผิดปกติหรือ” ฮูหยินกู่ถาม

“ลวดลายบนหยกดูคุ้นตา” ถึงหลังเอ่ยออกมาอย่างแปลกใจ

“ข้าเคยมีจี๋หยกที่คล้ายกันเช่นนี้ มารดาบุญธรรมบอกข้าว่าเป็นของที่บิดามารดาผู้ให้กำเนิดของข้ามอบให้”

“แล้วจี้หยกเล่า” สีหน้าของฮูหยินกู่เปลี่ยนไป

“จี้หยกหายไป แต่ดูเหมือนลวดลายจะแตกต่างออกไป เล็กน้อยเจ้าคะ”

ถึงหลี่พุดอย่างไม่ใส่ใจนัก ฮูหยินกู่เก็บเรื่องนี้ไว้ในใจ นางออกไปส่งถึงหลี่ที่หน้าบ้านด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“ฮูหยินมีอะไรหรือเจ้าคะ” แม่หมจ้าวถามขึ้น ฮูหยินกู่ ลอบหยกอุ่นในมือของนางช้าๆ

“บรรพบุรุษคนหนึ่งของข้าเป็นคนชอบแกะสลัก เขา ออกแบบลวดลายมากมายตกทอดจากรุ่นสู่รุ่น เป็นลวดลาย ที่มีเฉพาะในตระกูลของข้าเท่านั้น ลวดลายที่ว่าส่วนใหญ่จะถูก แกะไว้บนของมีค่า”

แม่หมจ้าวเป็นสาวใช้จากตระกูลเดิมของฮูหยินกู่ นางจึง เข้าใจทันที ฮูหยินจะไม่พูดถึงเรื่องนี้อย่างไม่มีเหตุผล

“ฮูหยิน ท่านคิดอย่างไรหรือเจ้าคะ”

“ไม่มีอะไร” ฮูหยินกู่ส่ายศีรษะ

หลังจากที่นางส่งถึงแล้ว ฮูหยินกู่ก็เดินไปที่เรือนของ กู้ฮั่น เมื่อเห็นนาง หญิงสาวโผล่เข้าหาอ้อมกอดของมารดาอย่าง รักใคร่ นางเงยหน้ามองด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“ท่านแม่...พี่สามเป็นอย่างไรบ้าง”

“เขาสบายดี”

“ท่านแม่ ข้าทำอะไรผิดไปหรือ เหตุใดพี่สามถึง...” กู้ฮั่น มีสีหน้าไม่พอใจ

“เขาแค่เสียสติไปเท่านั้น อีกไม่กี่วันก็หายดีแล้ว เจ้ากำลัง จะเข้าพิธีแต่งงาน อย่าได้กังวลใจเลย” ฮูหยินกู่ปลอบใจ นาง พยักหน้าอย่างเชื่อฟัง

ก่อนหน้านี้ฮูหยินกู่ดีกับกู้ฮั่นมาก แต่เมื่อไม่นานมานี้ ความขุ่นเคืองที่เกิดขึ้นในใจทำให้ฮูหยินกู่รู้สึกไม่สนิทใจกับนาง เช่นเดิม มารดาและบุตรสาวคุยสัพเพเหระกันอยู่สักพัก กู้ฮั่น มีเรื่องในใจที่เอ่ยปากบอกใครไม่ได้ นางจึงไม่ได้พูดอะไรกับ มารดามากนัก

ส่วนภูวนจีนนั้น ก็กลับมาเป็นหนุ่มสำราญเช่นเดิม เขากินได้นอนหลับสบายเหมือนปกติ

เมื่อเห็นเช่นนั้น ฮูหยินก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก คำพูดเกลี้ยกล่อมของถังหลี่คงใช้ได้ผลจริงๆ แต่อย่างไรก็ต้องกันภูวนจีนออกจากภูอันสักพักน่าจะเป็นการดี

ถังหลี่กลับไปยังจวนอู่โหว เมื่อนางเข้าไปในจวน นางร้องเรียก

“ฉือซือ” ร่างเงาสีดำปรากฏขึ้นที่ด้านหลัง

“ฉือซือ เรื่องที่ข้าให้เจ้าทำเป็นอย่างไรบ้าง” ถังหลี่ถาม

“วันนี้ข้าได้พาพวกเขามายังเมืองหลวงแล้วขอรับ กำลังพักอยู่ที่โรงเตี๊ยมทางตะวันออกของเมือง” ฉือซือก้มศีรษะรายงาน

คนที่เขาพูดนั้นคือบิดามารดาผู้ให้กำเนิดภูอัน พี่ชายทั้งสองและพี่สะใภ้ทั้งสองคนของนาง

ถึงหลี่ให้คนไปบอกกับครอบครัวของผู้อื่นว่านางอยู่ในเมืองหลวง กลายเป็นคุณหนูที่มีค่าราวกับทองพันชั่ง และกำลังจะได้แต่งงานกับองค์ชายสาม

ครอบครัวสกุลจุมมีสายตาดิ้นเขินและโลภมาก เมื่อได้ยินว่าลูกสาวกำลังจะกลายเป็นหงส์ไปเกาะกิ่งไม้สูง พวกเขาก็ออกจากหมู่บ้านแล้วเดินทางมายังเมืองหลวงเพื่อหวังประโยชน์จากลูกสาวของตนเอง และที่พวกเขามาถึงเมืองหลวงได้อย่างสะดวกสบายก็เป็นเพราะ ‘ความช่วยเหลือ’ ของถึงหลี่

ถึงหลี่พยักหน้ากำชับว่า

“ปกป้องพวกเขาไว้ให้ดี อย่าให้มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นกับพวกเขา!”

“ขอรับ” นือซื่อพยักหน้า

“มีคนเฝ้าระวังที่หมู่บ้านสกุลจุมหรือไม่” ถึงหลี่ถามต่อ

“ตามที่นายหญิงสั่งไว้ มีคนคอยเฝ้าระวังแล้วขอรับ”
นือซื่อพูด

ในเมื่อตัวตนของถึงหลี่เปิดเผยแล้ว กู้⁺อื่นคงคิดว่าบิดา มารดาของนางเป็นคนเปิดเผยเรื่องนี้อย่างแน่นอน ด้วยความชั่วร้ายของกู้⁺อื่น นางจะต้องไปถอนรากถอนโคนที่หมู่บ้านสกุลจู เพื่อปิดบังความลับของนางเอาไว้ แต่นางไม่รู้ว่าถึงหลี่ได้เดินทางนำนางไปหนึ่งก้าวแล้ว

ถึงหลี่อยากรู้ว่าใครจะช่วยกู้⁺อื่น หากเป็นจู่เยว่ คงน่าประหลาดใจมาก ถึงหลี่ยิ้มมุมปากอย่างคาดหวัง

วันถัดมา

กู้⁺อื่นและองค์ชายสามนัดกันไปชมดอกไม้ในสวนฤดูใบไม้ผลิที่ซานเมืองตะวันออก สวนแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของราชวงศ์คนที่มาได้ นั่นล้วนแต่เป็นราชินิกุล บุคคลภายนอกจะต้องได้รับเชิญเข้ามาก่อน

“คุณหนูเจ้าคะ อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันงานแต่งงานแล้ว แต่องค์ชายสามยังเชิญให้คุณหนูมาชมดอกไม้ด้วย ดูท่าองค์ชายสามจะคิดถึงท่านมากนะเจ้าคะ” จ้อย⁺วันพูดจาหยอกล้อคุณหนูของนาง

ชนบทรรมนิยมในตำโโจเปิดกว้างมาก ชายหญิงที่ยังไม่แต่งงานสามารถพบหน้ากันก่อนแต่งงานได้ เป็นเพราะพวกเขาตกอยู่ในห้วงรักจึงอดใจไม่ได้ที่จะเจอหน้ากันก่อนแต่งงาน ในความคิดของจ๊วยอวีน องค์ชายสามหลงรักคุณหนูของนางมาก

ในที่สุดใบหน้าหม่นหมองของกู่อิ่นก็เผยยิ้มออกมา อย่างน้อยเมื่อนึกถึงว่าจ้าวชุนั้นหลงใหลในตัวเองก็ทำให้มีความสุขขึ้นมา

เมื่อกู่อิ่นเข้าไปในสวน นางก็เห็นชายหนุ่มในชุดสีขาวยืนอยู่ไต้ร่มไม้ไม่ไกลนัก ใบหน้าเขาหล่อเหลาราวกับภาพวาด เมื่อเขาเห็นกู่อิ่นก็คลี่ยิ้มอ่อนโยน เดินตรงมาหา เมื่อเห็นกู่อิ่นถนัดตาก็มวดคิ้วพุดว่า

“เหตุใดเจ้าจึงใส่เสื้อผ้าน้อยเช่นนี้” ด้วยสีหน้าและแววตาแฝงไว้ด้วยความห่วงใย เขาสั่งให้บ่าวรับใช้ไปนำเสื้อคลุมตัวนอกมาให้กู่อิ่น เมื่อใส่แล้วจึงทำให้อบอุ่นขึ้น จ้าวชุนสังเกตเห็นความผิดปกติของกู่อิ่น

“มีอะไรบกวนกวนจิตใจของเจ้าหรือ” จ้าวชุนถาม

“หรือเป็นเพราะเรื่องซุบซิบตามท้องถนน”

ก๊อ⁺นมองเขาด้วยความประหลาดใจ ใบหน้าของนางดูไม่ค่อยดีนัก

“ท่านได้ยืมขาลือด้วยหรือเจ้าคะ”

“แน่นอนว่าข้าเป็นห่วงเจ้าเช่นกัน เด็กโง่” น้ำเสียงของจ้าวชูอ่อนโยน

“เจ้าเป็นคนจิตใจดี จะไปสั่งสาวใช้ให้ทำเรื่องเช่นนั้นได้อย่างไร มีแต่คนไร้ปัญญาเท่านั้นที่จะเชื่อเรื่องนี้” จ้าวชูปลอบอย่างอ่อนโยน

ภายใต้สายตาที่อ่อนโยนของเขา หัวใจของก๊อ⁺นเต้นถี่ระรัว นางไม่คิดว่าชีวิตนี้จะต้องห่วงไหวกับเรื่องเหล่านี้อีกแล้ว แต่เมื่อนางไม่สบายใจและรู้สึกอ่อนแอ ความอ่อนโยนของชายผู้นี้กลับทำให้นางตกหลุมรัก ในไม่ช้าก๊อ⁺นก็ระบออาการห่วงไหวไม่เช่นนั้นมันอาจจะกลายเป็นจุดอ่อนของนางไปได้

ตราบใดที่จ้าวชูรักนาง แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว ยิ่งเขารักนางมากเท่าไร นางก็จะยิ่งสามารถใช้งานเขาได้มากขึ้น เขาคือไฟอีกใบที่นางจะใช้กำจัดถึงหัวได้

ทั้งสองชั้นชมผลิตเพลินดอกไม้ด้วยกัน หลังจากนั้น
จ้าวชูจึงได้ส่งก๊อ⁺นกลับจวน เขาได้รับคำสั่งจากมารดาให้ไปเข้า
เฝ้า เขาจึงให้บ่าวรับใช้ส่งนางกลับไป

จ้าวชุมองรถม้าที่หายลับไป ความอ่อนโยนบนใบหน้า
กลับกลายเป็นเย็นชา

ส่วนก๊อ⁺นกลับไปที่จวนสกุลก๊ออย่างอารมณ์ดี ในขณะที่
นางลงจากรถม้าและกำลังจะเดินเข้าไปในจวน ได้มีคนสองคน
วิ่งเข้ามาคว่ำแขนของนางไว้

“เจี๋ยเจี๋ย เป็นเจ้าจริง ๆ ในที่สุดแม่ก็เจอเจ้าแล้ว!”

“เจี๋ยเจี๋ย เจ้าหายไปไหนมา! แม่ตามหาเจ้ามานานมาก!”

“เจี๋ยเจี๋ย พ่อแทบจะขาดใจแล้ว! เหตุใดหายไปเช่นนี้”

สองคนนี่คือบิดามารดาของก๊อ⁺น พวกเขาทอดนางไว้
แน่นหนา ใบหน้าของก๊อ⁺นซีดเผือดไปทันที

บทที่ 353 กุอินจอมเจ้าเล่ห์

เหตุใดพวกเขาจึงมาอยู่ที่นี่!

ต้องเป็นเพราะถึงหลีบอกพวกเขาแน่!

ไม่เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะมาหาทางได้อย่างไร ทั้งที่เหอตงอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวงหลายแสนลี้เช่นนี้ อีกทั้งพวกเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่านางอยู่ที่นี้?

เป็นเพราะนางคิดว่าบ้านเกิดของนางนั้นห่างไกลจากเมืองหลวงมากนัก กุอินไม่ได้ให้ความสนใจกับบิดามารดาผู้ให้กำเนิดของนาง

แต่นี่คือหายนะที่นางคาดไม่ถึง!

เมื่อแรกที่นางเห็นถึงหลีบอกก็รับรู้ถึงปัญหาที่จะตามมาอยู่แล้ว นางสั่งให้คนไปจัดการที่หมู่บ้านจูเจียตันที ไม่คาดคิดว่าถึงหลีบอกเดิมนำนางไปหนึ่งก้าว

ตัวตนของนางจะถูกเปิดเผยไม่ได้!

บิดามารดาของนางต้องเป็นท่านแม่ทัพและสุหทัยกู่เท่านั้น!
คนพวกนี้เป็นคนที่จะจุดรั้งนางเอาไว้ เป็นความผิดของนางเองที่
ก่อนหน้านี้ใจอ่อนและไม่เด็ดขาด...

กู่⁺อินเจ็บใจมาก นางมองไปที่ชายหญิงที่กำลังดึงแขนนาง
ด้วยแววตามาตร้าย

“ท่านแม่ ไปคุยที่อื่นกันเถิด” กู่⁺อินกระซิบเบาๆ กับสตรี
ที่กำลังดึงนาง

“ตรงนี้ไม่เหมาะที่จะคุยกัน” แม่จูงเงิน มารดาผู้ให้กำเนิด
ของกู่⁺อินจะโง่เขลา แต่เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็พอจะเข้าใจอะไรได้
บ้าง

“เออละ ไปที่อื่นกันก่อน” จูงเงินพูดพลางดีสามีที่กำลัง
โวยวาย

“ตาแก่ หยุดโวยวายได้แล้ว”

จากนั้นนางจึงมองไปที่ลูกชายและลูกสะใภ้ของพวกเขา

“พวกเจ้า มานี่เร็วเข้า”

พวกเขาพากันมองจวนแม่ทัพอย่างประหลาดใจ เมื่อได้ยินเสียงมารดาเรียกจึงได้ก็เดินไปหานางอย่างว่องไว

คนเหล่านี้จ้องเครื่องแต่งกายของก๊วอัน ทั้งเสื้อผ้าและเครื่องประดับของนางดูมีราคามาก นั้นหมายถึงน้องสาวของพวกเขาได้ดิบได้ดีจริงๆ หากพวกเขาได้ติดตามนางก็น่าจะมีชีวิตดีขึ้นเช่นกัน

“มากับข้า” ก๊วอันกำลังจะพาเขาไป แต่แล้วกลับต้องหยุดกะทันหัน

“อาอิน จะไปไหนหรือ พวกเขาเป็นใครกัน”

ก๊วหวนจินชักขึ้น เขาเดินมากับผู้คุ้มกันสองคน ไม่ได้มาเพื่อปกป้องก๊วหวนจิน แต่มีไว้เพื่อป้องกันไม่ให้ก๊วหวนจินทำร้ายคนอื่น ดูเหมือนฝันร้ายที่ได้ตามหลอกหลอนเมื่อก่อนหน้านี้จะได้หายไปแล้ว แต่กระนั้นเมื่อเขาถูกปล่อยตัวออกจากการกักบริเวณ ก็ยังต้องมีผู้คุ้มกันคอยดูแลเขาอยู่

ก๊วอันสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เมื่อคนเหล่านั้นกำลังถูกพาตัวไป ก๊วหวนจินก็เดินเข้ามาหานางพร้อมรอยยิ้ม

“ท่านพี่ ข้าไม่รู้จักพวกเขา”

“แล้วเหตุใดข้าจึงได้ยินพวกเขาบอกว่า เป็นบิดามารดา
ของเจ้าเล่า” กู้หวนจินพูด

จิตใจของกู้ฮันสนั่นไหวทันที

“พี่สาม พวกเขามาหาญาติ แค่ทุกคนผิดเท่านั้น”

นางกำววลที่กู้หวนจินไม่ปล่อยนาง หากพี่ใหญ่กลับมา
ในตอนนี้และพบเข้าละก็...ถึงแม้นางอยากจะหนีออกจาก
สถานการณ์นี้มากเพียงใด แต่กู้หวนจินยังคงพูดกับนางต่อ
จนไม่อาจตัดบทสนทนาได้ สุดท้ายกู้หวนเนียนก็กลับมาจริงๆ

“พี่ใหญ่” กู้หวนจินเรียก

กู้หวนเนียนหงุดหงิด เขายังรู้สึกไม่ดีกับน้องชายเพราะ
จำได้ว่าอีกฝ่ายอยากจะทำนางสาว เขามองกู้ฮันด้วยสายตา
อ่อนโยน ก่อนจะหลบเห็นคนที่แต่งกายเหมือนชาวนาที่อยู่
รอบตัวกู้ฮัน

“อาฮัน คนพวกนี้เป็นใครหรือ”

ก่อนที่กู้อินจะพูดอะไรออกมา กู๋หวนจิ้นก็ชิงพูดก่อน

“พี่ใหญ่ พวกเขามาหาญาติที่นี่ ท่านเป็นเจ้าหน้าที่ในศาลต้าหลี่ การหาคนคงไม่ใช่เรื่องยาก พี่จะไม่ช่วยเหลือเขาหน่อยหรือ”

กู้อินกำมือแน่นอย่างไม่รู้ตัว พี่ชายของนางเป็นคนฉลาด หากปล่อยให้เขาติดต่อกับครอบครัวเดิมของนางอาจจะเกิดปัญหาใหญ่ตามมาแน่

“พี่ใหญ่ ท่านเป็นเจ้าหน้าที่ของศาลต้าหลี่ แ่่งงานประจำก็ล้นมือท่านแล้ว ข้าไม่อยากจะรบกวนท่านด้วยเรื่องแค่นี้”

กู้อินพูดขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นเหตุการณ์ตรงหน้า มีหรือจะเงินจะไม่เข้าใจว่าบุตรสาวของนางกำลังปกปิดเรื่องราวบางอย่างอยู่ นางจึงรีบพูดขึ้นว่า

“ใช่แล้ว ข้ามาหาญาติ แต่วันนี้คงจะมาผิดที่แล้ว”

“พวกท่านมาจากไหนหรือ” กู้อินมองพวกเขา

“ข้า... พวกข้ามาจากมณฑลชิงเหอ”

“ซึ่งเหอ? ห่างไกลจากเมืองหลวงมาก คงไม่สะดวกหาก
จะเดินทางต่อ ข้าจะให้คนพาพวกท่านไปพักที่โรงเตี๊ยมดีไหม”
กู้อิน⁺รีบเสนอออกมา

“เช่นนั้นก็ขอบใจแม่นางมากเจ้าค่ะ” จูเฉินขอบคุณนาง

“อาอิน⁺นี่ใจดีเสียจริง” กุ่หวน⁺จินพูดขึ้นอีกครั้ง แต่เมื่อ
มันออกมาจากปากของกุ่หวน⁺จิน กู้อิน⁺รู้สึกว่าเขากำลังเย้ยหยัน
นางอย่างน่าแปลกใจ ทว่าหญิงสาวยังคงมีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้า

“จู้ยอ⁺วิน มีโรงเตี๊ยมเล็กๆ อยู่ทางทิศตะวันออกของเมือง
บรรยากาศค่อนข้างเงียบสงบดี เจ้าพาพวกเขาไปพักที่นั่นเถอะ”

“เจ้าค่ะ คุณหนู”

จู้ยอ⁺วินเดินไปหาคนตระกูลจู กล่าวว่า

“ทุกคน ตามเข้ามา”

บิดาของกู้อิน⁺รวมถึงลูกชายและลูกสะใภ้ต่างจ้องกู้อิน⁺
อย่างกระตือรือร้น ทว่าพวกเขาก็ถูกจูเฉินตีที่แขนทันที กุ่หวน⁺-
เนี่ยนสังเกตเห็นอย่างละเอียด เขารู้สึกว่ากู้อิน⁺ดูประหม่าไม่สบายใจ

ในเมื่อคนเหล่านี้เข้าใจผิด นางจะประหม่าทำไม กู้หวนเนียน
อดแปลกใจไม่ได้

“พี่ชาย ท่านคงเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว เข้าไปพักผ่อนก่อน
เถอะ” หลังจากพูดจบ นางก็คว้าแขนกู้หวนเนียนเดินเข้าไป
ด้านในทันที โดยมีกู้หวนจินเดินตามหลังไป

มือเย็นของวันนั้น พวกเขาก็พูดคุยถึงเรื่องนี้กันอีกครั้ง

“ท่านแม่ วันนี้มีเรื่องตลกด้วย มีครอบครัวหนึ่งเดินทาง
มาเมืองหลวงเพื่อหาญาติ แต่พวกเขาคิดว่าอาอินเป็นบุตรสาว
ของพวกเขา” กู้หวนจินพูดพลางหัวเราะ

“อาอินของเรางดงามเช่นนี้ คงเข้าใจผิดกันได้ไม่ใช่เรื่อง
แปลก” ฮูหยินกู่ยิ้ม ปล่อยเรื่องผ่านไป

แต่เมื่อฮูหยินกู่ครุ่นคิดบางอย่าง นางก็จำได้ว่าถึงหลี่
พูดว่าตัวเองนั้นคุ้นเคยกับลวดลายบนหยก

ตระกูลจูกูกวาไปยังโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง

โรงเรียนแห่งนี้เป็นที่ประทับใจสินลับๆ ของผู้อื่น ตอนที่
มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่อาศัยอยู่ที่นั่น จัวยวินพาสาวใช้สองคน
มาด้วย คนหนึ่งคืออวีหลาน อีกคนคือไ้ถ้ง เพื่อมารับใช้พวก-
เขา แต่ความจริงแล้วพวกนางมาจับตาดูคนเหล่านี้มากกว่า แต่
คนสกุลจุนั้นไม่รู้เรื่องอะไรเลย

ลูกสะใภ้ของสกุลจุนดูขึ้นด้วยความรังเกียจ

“โรงเรียนนี้เรียบง่ายเกินไป ไม่ดีเท่าจวนแม่ทัพ ทำไม
เจียวเจียวถึงไม่ให้พวกเราอาศัยอยู่ที่นั่นกัน”

บุตรชายคนที่สองของตระกูลจุนก็ไม่พอใจเช่นกัน

“ใช่ ทำไมข้ารู้สึกว่เจียวเจียวไม่ยอมรับพวกเราล่ะ
ท่านพ่อ ท่านแม่ เจียวเจียวคงจะไม่ดูถูกเราที่เป็นพี่น้องของนาง
ใช้ไหม แต่ไม่ว่าอย่างไร ตอนนี้นางก็มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี
ถ้านางหมางเมินจำพวกเราไม่ได้เช่นนี้ ข้าไม่ยอมจริงๆ ด้วย”

พ่อเผ่าจุนกับภรรยาเริ่มส่ายหัวๆ เมื่อได้ยินที่บุตรชายพูด
พวกเขาก็รีบพูดออกมาว่า

“เป็นไปได้”

“ใช่แล้ว มันไม่มีเหตุผล”

“ข้าเป็นบิดาของนาง หากนางกล้ำปฏิเสธข้าละก็ นางจะต้องถูกฟ้าผ่าตาย!” หัวหน้าตระกูลจู่พูดด้วยน้ำเสียงบูดบึ้ง

“ตอนนี้เจียวเจียวเป็นบุตรสาวของท่านแม่ทัพ ข้าคิดว่าพวกเขาคงรับนางเป็นบุตรบุญธรรม แต่ตอนนี้พวกเรา还不知道เหตุผลที่แท้จริง” จูเฉินกล่าว

“ใช่แล้ว ตอนนี้ท่านแม่ทัพและฮูหยินคิดว่าคุณหนูเป็นบุตรสาวของตนเอง ถ้าพวกเจ้าทำเป็นรู้จักคุณหนูในวันนี้ คุณหนูก็จะไม่ใช่บุตรสาวจนแม่ทัพอีกต่อไป หากคุณหนูไม่เหลืออะไร พวกท่านก็ไม่เหลืออะไรเช่นกัน” สาวใช้ที่ยืนข้างๆ พูดขึ้น

“ลูกสาวหรือ แต่เจียวเจียวเป็นบุตรสาวของพวกข้า” ผู้เฒ่าจู่ตัวแข็งทื่อ

“เจ้าโง่หรือ?! เป็นเพราะเจียวเจียวกำลังสร้างเป็นคนอื่นอยู่นะสิ!” จูเฉินบิดหูของสามีอย่างแรง นางเกลียดเหล็กที่ไม่อาจกลายเป็นเหล็กได้จริงๆ

บทที่ 354 การแสดงที่เยี่ยมยอดกำลังเริ่มต้น

“สร้างเป็นผู้อื่นหรือ” จูเหล่านานเริ่มเข้าใจ

“ใช่แล้ว ดังนั้นเราต้องไม่เปิดเผยตัวตนของเจียวเจียว”
จูเฉินกล่าว

“จำไว้ให้ดีว่าเรากับนางไม่เกี่ยวข้องกัน”

เมื่อจูเฉินพูดเช่นนั้น คนที่เหลือในบ้านจึงทำได้เพียงพยักหน้า

“ถ้าใครกล้าพูดเรื่องไร้สาระข้างนอก แม่จะดิงลิ้นพวกเจ้า”

“ทราบแล้ว ท่านแม่”

“พวกเราจะไม่พูดไร้สาระ”

“แต่ที่นั่นมันคือโรงเตี๊ยมของนางก็ไม่ใช่ไรหรอก”

“วันนี้ข้าเห็นเจียวเจียวสวมเสื้อผ้างดงามกับรถม้าสวย ๆ ...”
ลูกสะใภ้ของบ้านรู้สึกอิจฉา นางมองไปที่อวี๋หลานและให้ถึง
ก่อนจะพูดอย่างเย่อหยิ่ง

“พวกเจ้ามารับใช้ข้า”

สาวใช้ทั้งคู่ไม่เต็มใจ แต่อย่างไรก็ทำตามคำสั่ง จูเอ๋อรั
บุตรชายคนรองมองสาวใช้ พวกนางทั้งผิวขาว รูปร่างก็ดีกว่า
ภรรยาของเขามากนัก

จวนตระกูล

ห้องนอนของกุ้อิน⁺

หญิงสาวนวดขมับของตน นางปวดหัวมาก เรื่องทั้งหลาย
ถ้าโถมเข้ามาหานางทั้ง ๆ ที่เรื่องเก่าก็ยังไม่จบสิ้น ทำให้นาง
หงุดหงิดรำคาญใจเหลือเกิน

“คุณหนู” อวี๋หลานเดินเข้ามา

“พวกเขาเป็นอย่างไร” กุ้อิน⁺ถาม

ใบหน้าของสาวใช้แสดงออกถึงความรังเกียจ

คนเหล่านั้นทั้งตัวเหม็นและน่าขยะแขยงมาก พวกเขาใช้นางราวกับว่าเป็นเจ้านายของนางจริง ๆ ทั้งอวี๋หลานและไ้ถึงต้องรับใช้พวกเขาในโรงเตี๊ยมเป็นเวลานาน ยังมีจูเอ๋อร์ บุตรชายรองของสกุลจูก็ยังมาเอาเปรียบพวกนางอีก

เมื่ออวี๋หลานรายงานพฤติกรรมของคนสกุลจูไปที่ละคน ใบหน้าของกุ้อินก็เต็มไปด้วยความรังเกียจ นางมีบิฑา มารดา และพี่น้องเช่นนี้ได้อย่างไร พวกเขาเป็นตัวถ่วง รังแต่จะสร้างความอับยศและเป็นภาระให้แก่นาง ทั้งพี่ชายและพี่สะใภ้ล้วนเป็นคนเห็นแก่ตัว เอาแต่ประโยชน์ของตนเป็นที่ตั้ง

“โชคดีที่นางจูเงินหัวไว นางบอกคนในครอบครัวว่าอย่าเปิดเผยเรื่องของคุณหนู”

สาวใช้พูดเสริม กุ้อินพยักหน้า

นับว่าโชคดี ไม่เช่นนั้นนางคงจบเห่ตั้งแต่วันนี้

“คุณหนู ต่อไปพวกเราจะทำอย่างไรเจ้าคะ” นางถามกุ้อินอย่างตรงไหนตรงมา

หากจะวางยาพิษพวกเขา อาจจะทำให้พี่ชายนางเห็นพิรุณ
ได้ เขาจะตามสืบเรื่องอย่างละเอียดเป็นแน่ จะทำอะไรที่คน
จะไม่สงสัยนาง

“หาเรือนใหม่ให้พวกเขาอยู่ที่ชานเมืองด้านตะวันออก
พวกเขาอยากได้สิ่งใดก็หาให้ไป” กุอินต์ดับท

จวนอุโหว

วันนี้ถือชื่อรายงานกับถึงหลืออย่างละเอียดว่าเกิดอะไรขึ้น
บ้าง ตอนนี้กุอินท์กำลังตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤติ แต่ทุกอย่าง
เป็นไปตามที่นางคาดเอาไว้ สุดท้ายแล้ว กุอินท์ก็เป็นนางเอก
ที่เขียนทั้งได้อย่างง่ายดาย

ถึงหลือไม่จำเป็นจะต้องทำอะไรให้ยุ่งยาก อย่างน้อยตอนนี้
จุดเปลี่ยนแปลงก็อยู่ในกำมือของถึงหลือแล้ว

การที่ครอบครัวสกุลจุมมาถึงเมืองหลวงได้ก็เป็นเรื่องที่
ชวนน่าปวดหัวอยู่แล้ว หน้าซ้ำพวกเขายังโลภมาก มีเพียง

มารดาแท้ๆ ของนางเท่านั้นที่นับว่ายังมีไหวพริบอยู่บ้าง กู้^{*}นั้น
อาจจะได้สมองตรงส่วนนี้ของนางมาบ้าง

อย่างไรก็ตาม คนในครอบครัวล้วนแล้วแต่มีสายตาดิ้น-
เขิน อีกไม่นานกู้^{*}ในที่พื้นเพมีนิสัยโหดเหี้ยมดุร้ายจะตระหนักดี
ว่าพวกเขาล้วนเป็นตัวถ่วง ไม่มีทางที่นางจะปล่อยให้พวกเขา
ได้อยู่ดีกินดีอีกต่อไปอย่างแน่นอน

ครอบครัวสกุลจุ้ยย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านหลังใหม่ บ้านหลังนี้
สะอาดและเป็นระเบียบมากกว่าบ้านไร่ของนางมาก แต่หลังจาก
ที่พวกเขาได้รับรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของจวนแม่ทัพแล้ว จึงเกิด
การตำหนิว่าเรือนหลังนี้ว่าเล็กเกินไป อีกทั้งไม่มีเพื่อนบ้านอยู่
ละแวกนั้นด้วย

“ทำไมนางถึงให้บิดามารดาอยู่ในที่แบบนี้ได้ล่ะ ไปบอก
เจียวเจียวว่าพวกเราอยากได้บ้านหลังใหญ่กว่านี้ที่ใจกลางเมือง”

จูเอ๋อร์พูดอย่างไม่พอใจ

จุเงินมารดาก็ไม่พอใจเช่นกัน บุตรสาวของนางกำลังจะแต่งงานกับองค์ชายสาม ตัวนางกำลังจะได้เกี่ยวดองกับราชินิกุลเช่นกัน เหตุใดจึงต้องมาอาศัยอยู่ในเรือนเล็กและเปลี่ยวเช่นนี้

แต่ตอนนี้บุตรสาวของนางอยู่ในฐานะบุตรสาวของท่านแม่ทัพ นางจึงต้องอดทนเพื่อบุตรสาวที่กำลังจะกลายเป็นพระชายา

นางเป็นหญิงสาวนาที่มีความรู้น้อย ในความคิดของนางแล้ว ตำแหน่งพระชายานั้นสูงศักดิ์และมีเกียรติกว่าตำแหน่งแม่ทัพมากนัก เมื่อใดที่กู้อินได้เป็นพระชายาแล้ว นางไม่จำเป็นต้องอาศัยชื่อของจวนสกุลกู้ หากถึงวันนั้น บุตรสาวของนางคงได้เปิดเผยตัวตนและครอบครัวที่แท้จริงของนางให้ทุกคนได้รู้

“ข้าจะยอมตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ไปก่อน หากเมื่อเจียวเจียวร่ำรวยมีเกียรติยศและชื่อเสียงแล้ว นางจะไม่ลืมพวกเรา” จุเงินพูดปลอบใจคนในครอบครัว เมื่อจุเงินเป็นคนออกปากทุกคนในบ้านจึงไม่กล้าพูดบ่นกันอีก พวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างไม่เต็มใจ แม้จะได้ทุกอย่างตามที่ต้องการ แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปเดินเล่นพำนช้างนอก

ลูกสะใภ้ทั้งสองคนไม่อาจรออยู่เฉยๆ ต่อไปได้ พวกนาง
อยากออกไปเที่ยวชมเมืองหลวงที่เจริญรุ่งเรืองกว่าเมืองเหอตง
ที่พวกนางจากมาหลายเท่านัก แต่นางจู่เงินทำให้นางไม่กล้า
สองสามวันมานี้พวกนางจึงได้อยู่บ้านอย่างเชื่องช้า

ในคืนนั้นเอง หลังจากที่ครอบครัวกินอาหารอย่างเสร็จ-
สรรพเรียบร้อยแล้ว กำลังจะเข้าห้องเตรียมตัวนอน ประตูลาน
บ้านก็ถูกบุกเข้ามา ตามด้วยเสียงกรีดร้อง

“เกิดอะไรขึ้น” หัวหน้าสกุลจู่วิ่งออกไป เขาเห็นชายชุดดำ
ใส่หน้ากาก ถือดาบเล่มใหญ่อยู่ในลานบ้าน

“เจ้า...เจ้า...”

ก่อนที่จะเขาจะพูดจบ ดาบเล่มใหญ่ก็พุ่งเข้าหาเขา ทำให้
เขาล้มลงกับพื้น สิ้นลมหายใจในทันที

ชายชุดดำเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว เขาฟันดาบไปที่จู่เงิน
บุตรชาย และสะใภ้ใหญ่ คนทั้งหมดล้มลงขาดใจตายนอนกองอยู่
เคียงกัน

จูเหล่าเออร์และภรรยาวิ่งไปที่ประตู เมื่อเห็นดาบเงื่อง่าจะพันมาที่เขา เขาหันรีหันขวางผลักรรยาเข้าหาคมดาบที่พุ่งเข้ามา

“อ้าก” นางร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวด

จูเหล่าเออร์ไม่กล้าหันกลับมาดูภรรยา เขายังคงวิ่งต่อไป หลังจากวิ่งไปสักพักจึงได้เห็นว่าตนเองวิ่งมาถึงซอยตัน

ใบหน้าของจูเหล่าเออร์ซีดเซียวเมื่อเห็นชายชุดดำเดินเข้ามาพร้อมกับดาบขนาดใหญ่ เขาตัวสั่นจนปัสสาวะราดออกมาอย่างไม่รู้ตัว

“เจ้า...ทำไมต้องฆ่าพวกเราด้วย” พันของเขากระแทกกันดังกึกๆ

“เพราะเจ้ากำลังจะเปิดเผยตัวตนของคุณหนู!”

ชายชุดดำซึบปลายดาบไปที่จูเหล่าเออร์ ไม่ทันที่จะได้พันลงไป จูเหล่าเออร์กลอลตาสลับไปเสียก่อน ชายชุดดำผู้นั้นลดมิตลงแล้วอุ้มจูเหล่าเออร์เหินขึ้นหายไปในความมืด

ไม่นานหลังจากที่พวกเขาหายไป มีชายใส่ชุดดำสองคน
วิ่งไล่ตามเข้ามาในตรอกเปลี่ยว สองคนนี้ดูเผินๆ เหมือนชาย
ก่อนหน้าที่พาจูเหล่าเออร์ไป แต่ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นความแตกต่าง
ในรายละเอียดของเสื้อผ้าและอาวุธ

“คนผู้นั้นเล่า”

“หายไปแล้ว”

“หาต่อไป!”

จวนอุโหว

ภายใต้แสงจันทร์ที่ส่องสว่าง ถังหลิและเว่ยฉิงยืนเคียง-
ข้างกัน

ไม่นานนัก ชายชุดดำคนหนึ่งก็ปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา
หลังจากถอดผ้าคลุมหน้าจึงเห็นได้ว่าเขาคือจือซือ

“เป็นอย่างไบบ้าง”

“ตามที่นายหญิงสั่ง ปล่อยให้รอดชีวิตไปและบอกเขาว่า
ทั้งหมดเป็นฝีมือของกู้อิน ข้าโยนเขาไว้ที่หน้าศาลตำหลีขอรับ”

กู้อินโหดร้ายมาก นี่เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น ถึงหลีกหนีหายใจ
ออกมาก่อนจะมองไปยังเวียงด้วยรอยยิ้ม

“สามี อีกไม่นานจะมีจ้าวดีๆ ให้ชม”

บทที่ 355 การเปิดเผยของจูเหล่าเอ๋อร์

เว่ยจิงหันไปมองจื่อซือก่อนที่จะหายตัวไป ชายหนุ่ม
จับมือของภรรยาเอาไว้

“ฮูหยิน เข้านอนเถอะ”

ถึงหลี่หยกหน้า ตอนนี้เลยเวลานอนมานานแล้ว ทั้งคู่
ประคองกอดกันไปนอน แต่พวกเขา กลับนอนไม่หลับ ถึงหลี่ม่ง
สามี

“สามี... ภู่อินโหดร้ายมาก”

ช่างน่าตกใจเหลือเกิน เพราะพวกเขาเหล่านั้นคือบิดา
มารดาทางสายเลือดของนางแท้ๆ

หลังจากคนสกุลกุ้รับนางเข้าไปเป็นบุตรสาว พวกเขา
ก็เจอกับหายนะ ทั้งครอบครัวกลายเป็นหินรองเท้าส่งนางขึ้นสู่
อานาจ แต่นั่นยังพอกกล่าวได้ว่าเป็นเพราะพวกเขาไม่มีความ-
สัมพันธ์ในสายเลือดต่อกัน หากมองในมุมมองของผู้อื่นอาจเรียก
ได้ว่าเป็นคนที่ชั่วร้ายโหดเหี้ยม

แต่การฆาปิตามารดาผู้ให้กำเนิดเช่นนี้ สมควรที่จะโดน
ฟ้าดินลงโทษ แม้สกุลจะยากไร้และไม่อาจมอบชีวิตที่ดีให้กับ
นางได้ก็ตาม แต่พวกเขาก็ไม่ควรต้องมาตายตกตามกันอย่าง
น่าเศร้าใจเช่นนี้

ในชาติก่อน กู้⁺อื่นแต่งงานไปเป็นอนุภรรยา นางถูกบิดา
มารดาขูดรีด จนกระทั่งนางเสียชีวิต หลังจากที่นางได้เกิดใหม่
นางจึงได้ฆ่าพวกเขาเพื่อที่จะคงสถานะตัวตนของนางเอาไว้

ด้วยนิสัยเดิมที่เป็นคนโหดเหี้ยม ไร้ความปราณี อีกทั้ง
ได้รับการเลี้ยงดูมาจากครอบครัวที่ทั้งโลกและเห็นแก่ตัวเช่นนั้น
พวกเขาใจร้ายกับกู้⁺อื่นมาก ทำให้นางไม่สนใจความสัมพันธ์
ทางสายเลือดเลย กลับยิ่งทำให้นางทะเยอทะยาน ไร้ความปราณี
อำมหิตมากยิ่งขึ้น

“ต่อให้พวกเขาไม่ได้มายังเมืองหลวง กู้⁺อื่นจะส่งคนไปฆ่า
ที่หมู่บ้านตระกูลอยู่ดี” ถึงหล่พิยกหน้า ตอนทีกู้⁺อื่นเห็นนาง
ถึงหล่ก็รู้แล้วว่านางจะต้องส่งคนไปทีหมู่บ้านตระกูล

“นางเสียชีวิตไปแล้ว” เว่ยฉิงเอ่ยขึ้นมา เขาไม่สนใจกู้⁺อื่น
เขาสนใจแต่ความปลอดภัยของภรรยาเขาเท่านั้น

“ใช่! นางเสียสติไปแล้วจริงๆ”

ตามโครงเรื่องเดิมในนวนิยายต้นฉบับ สามีวายร้ายของ
ถังหลี่ฟ่ายแพ้ให้แก่องค์ชายสาม จุดจบของเขาคือเนจอนาถ
น่าสมเพชอย่างคาดไม่ถึงด้วยซ้ำ ถังหลี่ตัวสั่นจนเว่ยฉิงรู้สึกได้
เขากระชับอ้อมแขนกอดนางเอาไว้

“คนเลวเช่นนี้ อีกไม่นานต้องได้รับผลกรรมของตนเอง”
เว่ยฉิงปลอบใจ

“นอนเถอะ”

เขาโอบกอดนางเอาไว้พรางลึบหลังพร้อมกับร้องเพลง
ในลำคออย่างนุ่มนวล

ชีวิตนี้ นางกับสามีจะปลอดภัยสบายดี จะไม่เป็นอย่าง
ในหนังสือเล่มนั้น

ถังหลี่สูดกลิ่นกายที่คุ้นเคยของเขา ในที่สุดนางจึงผล็อย-
หลับไป

ศาลต่ำหลี

ชายที่นอนอยู่หน้าศาลต่ำหลีถูกเจ้าหน้าที่พาตัวเข้าไป
กลางดึก สภาพร่างกายของเขาเต็มไปด้วยเลือด รองเท้าเสื้อผ้า
และทรงผมหลุดลุ่ยยุ่งเหยิง ร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผล ดูแล้ว
เหมือนโดนไล่ล่าสังหารมา

เจ้าหน้าที่ตรวจลงมหายใจแล้วเห็นว่ายังมีชีวิตอยู่ เขาจึงปลุก
ให้ตื่น เมื่อลืมตาขึ้นมา สีหน้าเขาตื่นตระหนกหวาดกลัว

“ช่วยด้วยๆ มีคนจะมาฆ่าข้า”

“ที่นี่คือศาลต่ำหลี เจ้าอย่าได้กลัวไปเลย”

“ศาลต่ำหลี?” จูเหล่าเออร์ไม่แน่ใจว่าศาลต่ำหลีคืออะไร
แต่เมื่อเห็นชุดที่เจ้าหน้าที่ใส่ แสดงว่าตอนนี้เขาน่าจะปลอดภัย
จากนักฆ่าเหล่านั้นแล้ว

“เกิดอะไรขึ้น มีใครไล่ล่าสังหารเจ้าหรือ”

“ข้าชื่อจูเออร์เกิน...เป็นก๊ออื่น ก๊ออื่นอยากสังหารข้า นาง
ฆ่าบิดามารดา พี่ชายพี่สะใภ้ รวมถึงภรรยาของข้า ทุกคนตาย
หมดแล้ว!” จูเหล่าเออร์พูดออกมาอย่างรวดเร็ว

กู้อิน?

เจ้าหน้าที่ทั้งสองมองหน้ากัน เขาเอ่ยชื่อกู้อินหรือ

“เจ้ากำลังพูดถึงกู้อิน...คุณหนูของจวนแม่ทัพหรือ”

“ใช่ เป็นนาง นางฉ่าบิดามารดาและพี่ชายของนาง!”

จูเออร์เกินพูดไปร้องไห้ไป ทำให้เจ้าหน้าที่ทั้งสองเริ่มตระหนักถึงความร้ายแรงของคดี ทั้งสองมองหน้ากัน เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งพูดขึ้นว่า

“เจ้าไปรายงานใต้เท้าเถอะ ข้าจะอยู่รอที่นี่” เจ้าหน้าที่อีกคนพยักหน้า มุ่งไปที่จวนสกุลกู้อย่างไม่รีรอ

กู่หวนเนียนต้องลุกมาจากที่นอนในช่วงกลางดึก เมื่อมีผู้ใต้บังคับบัญชามารายงานเรื่องที่เกิดขึ้นในศาลต้าหลี่ ความคิดแรกของเขาคือช่างไร้สาระเหลือเกิน

น้องสาวของเขาจะไปฆ่าคนได้อย่างไร

แต่ทั้งอารมณ์และความสัมพันธ์ใกล้ชิดส่วนตัว เป็นสิ่งที่ต้องห้ามที่สุดในการสืบสวนคดี หลักฐานและความจริงที่ปรากฏขึ้นเท่านั้นที่จะเชื่อถือได้

เมื่อภูวนเนี่ยนไปที่ศาลตำหลี เจ้าหน้าที่ได้พาจูเออร์เกินที่ยังคงรำให้ด้วยความโกรธ

“หยุดร้องไห้ บอกข้ามาว่าเกิดอะไรขึ้น” ภูวนเนี่ยนถาม

ชายตรงหน้ามีความสง่างามเยือกเย็น จนทำให้จูเออร์เกินหวาดกลัว เขาหยุดร้องไห้ เหลือเพียงสะอื้นบอกเล่าเรื่องราวออกมาอย่างตะกุกตะกัก

“บิดามารดาของข้าถูกฆ่าตาย ทั้งยังพี่ชายพี่สะใภ้และภรรยาของข้า ทุกคนล้วนตายหมด!”

“พวกเขาอยู่ที่ไหน” ภูวนเนี่ยนถาม

“ทางทิศตะวันออก...” จูเออร์เกินชี้ไป

“ไม่ไกลมากนัก แถวละแวกนั้นมีคนอยู่น้อย ข้าวิ่งเข้าไปในตรอก...”

ในขณะนั้นเองมีเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งรีบเข้ามาทำความเคารพ
กั้วหนเนียน เขาพยักหน้าให้เจ้าหน้าที่รายงาน

“ได้เท่า ข้าเพิ่งได้รับรายงานว่ามีการสังหารหมู่เกิดขึ้น
ที่ทางทิศตะวันออกของเมืองขอรับ!”

กั้วหนเนียนเหลือบมองจูเออร์เกินทันที เขาหันไปสั่งกับ
เจ้าหน้าที่

“นำคนสองสามคนไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ”

“ขอรับ ได้เท่า”

หลังจากนั้นกั้วหนเนียนจึงได้หันมาซักถามจูเออร์เกินต่อ

“เจ้าพูดว่ากูอื่นต้องการฆ่าเจ้า”

“นางมันงูพิษร้ายกาจ! ทำเช่นนั้นกับบิดามารดาของตน
ได้อย่างไร นางเป็นสัตว์เดรัจฉาน!” จูเออร์เกินประณามอย่าง
รุนแรง

กั้วหนเนียนขมวดคิ้ว รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาเมื่อได้ยิน
คนพาดพิงตำหนองสาวของเขาเช่นนั้น เขามองใบหน้าของ

จูเออร์เกินแล้วจำได้ว่าคนผู้นี้มาที่ประตูจวน และพูดว่าจำคนผิด
ครอบครัวของเขาเสียชีวิตแล้วหรือ

“ทำไมกูอื่นถึงจะอยากสังหารเจ้า เจ้ามีความเกี่ยวข้อง
อย่างไรกับนาง” กุ๋หวนเหียนถามต่อ

“เจ้าต้องพูดทุกอย่างตามความจริง ไม่เช่นนั้นแล้วจะ
กลายเป็นว่าเจ้าใส่ร้ายนาง”

ดวงตาของจูเออร์เกินแดงก่ำ เขามองไปกุ๋หวนเหียน

“ข้าสาบาน ถ้าโกหกแม้ครึ่งคำ ขอให้สวรรค์ลงโทษข้า
ได้เลย!”

“ครอบครัวของข้ามาจากหมู่บ้านจูเจีย ที่เมืองเหอตง
ข้ามีน้องสาวที่หายตัวไปเมื่อตอนนางอายุสิบสี่ เมื่อไม่นานมานี้
ที่บ้านข้าได้รับข่าวว่านางอาศัยอยู่ในเมืองหลวง

“เมื่อข้าพบนาง นางกลับใช้ชื่อ ‘กูอื่น’ ชื่อเดิมของนางคือ
‘จูซุนเจียว’ แต่ไม่ว่านางจะชื่ออะไร นางก็เป็นน้องสาวของข้า

“จูซุนเจียวได้กลายเป็นบุตรสาวของแม่ทัพ นางกำลังจะ
แต่งงานกับองค์ชายสาม พวกเราคิดว่าครอบครัวกำลังจะดีขึ้น

แน่ๆ แต่นางกลับทำตัวเหมือนไม่รู้จักรพวกเราเลย! นางพาคน
ทั้งครอบครัวไปอยู่ยังเรือนที่ห่างไกลไร้ผู้คน

“นางจงใจสังหารพวกข้าเพราะกลัวว่าพวกข้าจะเปิดเผย
ตัวตนของนาง!”

ดบอียาบ

เจ้าวรายัยทั้งสามมาให้แม่เลี้ยงอย่างข้ากล่อมเกลາเสียดีๆ 8

穿书后我娇养了反派摄政王

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (ปรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

穿书后我娇养了反派摄政王

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd.

(北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

桔子面条 Ju Zi Mian Tiao.

เจ้าวรายัยทั้งสามมาให้แม่เลี้ยงอย่างข้ากล่อมเกลาเสียดีๆ เล่ม 8 / 桔子面条 Ju Zi Mian Tiao: เขียน;
เวลาไม่เข้าแล้ว: แปล จาก 穿书后我娇养了反派摄政王. — กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์,
2566.

(1) 453 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. เวลาไม่เข้าแล้ว, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6788-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยความสะดวก ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ฝนเดือนเจ็ด

พิสูจน์อักษร ตยาดี กาญจนกันนก

ราคา 199 บาท